

Không Một Dấu Vết

Hazel đang nằm trong bồn tắm. Khi cần suy nghĩ về một vấn đề gì, chị có thể nằm trong bồn tắm hàng giờ. Và chị đang suy nghĩ về Daniel, người tình đầy quyến rũ... Chợt chị nhòm người dậy. Có tiếng chồng chị gọi ở phòng ngủ. Chị la lớn:

- Walter, sao anh trở về nhà vào giữa giờ làm việc vậy?
- Anh bị một tai nạn nho nhỏ.

Hazel khoác vội áo choàng. Chồng chị nằm trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ, chân trái băng đến tận mắt cá. Walter giải thích:

- Một chiếc xe hơi cán ngang qua bàn chân anh. Em nhớ con hẻm phía sau văn phòng không?

Hazel bắt giắc rùng mình:

- Làm sao anh về nhà?
- Chị Jane lấy xe hơi chở anh vào bệnh viện băng bó và đưa anh về. Chị ấy đang kiểm thức uống trong nhà bếp.
- Anh có nhìn thấy tay tài xế lái xe không?

Walter lắc đầu:

- Không. Cả số xe cũng không thấy!
- Anh có tính nằm bệnh viện không?
- Bác sĩ nói khỏi cần. Nằm nhà anh có thể tiếp tục làm

việc được. Mỗi ngày chị Jane tới đây giúp anh.

Hazel thấy hơi rói: Jane, thư ký của chồng chị, là vợ Daniel.

Hazel chọn chiếc áo đầm màu đỏ, chiếc mà chị thích nhất. Để gặp anh ta lần cuối. Chị quyết định như vậy vì cuộc tình vụng trộm giữa hai người ngày càng trở nên nguy hiểm. Nhất là khi Daniel đã liều đến mức định cán chết Walter. Mọi chuyện bắt đầu cách nay bốn tháng, khi chuông điện thoại trên đầu giường chị reo vang:

- Tôi là Daniel. Tôi muốn nói chuyện với chị, về vấn đề vợ tôi làm thư ký cho chồng chị.

Hazel mời Daniel đến nhà ngay. Chị thường nghe chồng khen cô thư ký mới vừa giỏi vừa đẹp. Đàn ông, ai mà biết được...

Daniel đến. Nhưng anh thú thật lý do: Anh thấy hình Hazel đăng trên số báo chủ nhật vừa rồi. Và chị đã cho phép anh ở lại ăn bữa tối với chị, vì bữa ấy Walter vắng mặt qua đêm, mãi tối hôm sau mới trở về. Người hầu phòng ngay sáng hôm sau bị cho nghỉ việc với số tiền thưởng hậu hĩnh kèm theo điều kiện không được tiếp tục làm việc tại thành phố. Hazel đã mất nhiều người giúp việc theo kiểu này.

Daniel không bao giờ đặt chân trở lại nhà của Walter. Họ thuê một căn phòng ở phía Tây thành phố, một vùng ngoại ô nơi bảo đảm không ai biết mặt Hazel.

Và giờ đây Hazel tới đó để báo cho Daniel hay mọi việc thế là chấm dứt. Không quanh co, chị đi ngay vào vấn đề:

- Daniel, tôi đến để báo cho anh biết tôi không còn yêu anh nữa.
- Sao? Em nói sao?
- Bữa trước nghe anh báo sẽ cán chết chồng tôi, tôi tưởng anh nói giỡn, ai dè...
- Thì anh lái xe đến thăm Jane, vừa lúc thấy Walter đi bộ từ hẻm ra, nên anh tính giúp em trở thành một góa phụ giàu có.
- Walter không ngốc đâu! Anh ấy sẽ biết anh là thủ phạm, nếu không thì ở văn phòng thế nào cũng có ai đó nhận ra anh. Chưa biết chừng lúc này cảnh sát đang kiếm anh.
- Em lo lắng cứ như anh là con nít không bằng!
- Không phải lo cho anh mà là cho tôi. Nếu Walter biết chuyện, anh ấy sẽ ly dị tôi. Giờ tôi phải về chăm sóc cho chồng tôi bị thương. Còn anh, tốt nhất là về với Jane ngay.
- Không, anh không muốn về với Jane. Cô ấy chán ngắt.
- Vậy anh ở yên trong phòng này, cấm đi đâu. Tiền thuê phòng tôi đã trả trước đến hết tháng.
- Nằm trong phòng một mình buồn lắm. Anh muốn đi Florida tắm biển, nhưng kẹt nổi không còn một đồng xu dính túi.

À, ra anh chàng này giờ muốn làm tiền. Đành phải chiều gã để gã rút đi cho rảnh nợ:

- Được rồi. Sáng mai tôi sẽ đến ngân hàng rút tiền. Đây, anh lấy 500 đô xài đỡ.

*

Sáng hôm sau Hazel đang ăn điểm tâm thì Jane tới, mặt buồn xo. Hazel lên tiếng:

- Walter đang ngủ. Chị dùng cà phê nhé?

Jane bật khóc:

- Tôi cần giải thích với chị. Thà để tôi nói với chị và anh Walter rõ sự việc. Cái thằng nhỏ ấy, nó kể lung tung.
- Thằng nhỏ nào? Kể cái gì?
- Pete, thằng nhỏ chạy vặt ở văn phòng. Hồi sáng tôi mua báo đọc. Ai mà ngờ được chính chồng tôi là thủ phạm gây tai nạn cho chồng chị. Pete đứng ở đầu hẻm, nó nhìn thấy tai nạn và nghĩ rằng chồng tôi lái xe rất nhanh...

Hazel nói không ra hơi:

- Rất nhanh? Nhưng tại sao chồng chị lại muốn cán chồng tôi?

Jane đỏ mặt:

- Chắc chị không tin lý do mà Pete nói với mọi người trong văn phòng. Nó nói chồng tôi ghen vì nghi tôi và chồng chị có mối quan hệ tình cảm bất chính.

Hazel thở phào nhẹ nhõm:

- Ô! Tầm bậy! Tôi chẳng tin chuyện đó đâu. Chị yên tâm đi!

- Cám ơn chị. Tối qua, Pete kể với cảnh sát rằng chồng tôi là thủ phạm. Họ đến nhà tôi hồi hôm, nhưng Daniel đã bỏ đi cả tuần nay, mà tôi quả thực không rõ anh ấy hiện đang ở đâu. Tôi cho họ số xe của Daniel. Có thể tôi làm vậy là không phải, nhưng đâu còn cách nào khác? Họ không nhắc đến lời cáo buộc của Pete, nhưng tôi nghĩ đó chẳng qua là một tai nạn. Daniel hay chạy xe như điên và tôi từng nói sẽ có ngày anh ấy tự giết mình.

Hazel đứng dậy:

- Xin lỗi, tôi có một cuộc hẹn. Tôi sẽ báo với Walter rằng chị đã tới.

Hazel vội vàng ra khỏi nhà. Chị cần phải nói chuyện với Pete. Nếu Pete chưa nói gì hơn, chị vẫn còn cơ may mua chuộc thằng nhỏ để nó giữ mồm giữ miệng. Chị cẩn thận gọi điện thoại đến văn phòng của Walter từ một trạm điện thoại công cộng, nói chị muốn gặp thằng nhỏ chạy việc vặt. Chị cố nói nhỏ nhỏ:

- Pete, đừng kêu lớn tên tôi. Bà Walter đây. Tôi cần nói chuyện riêng với cậu. Gặp cậu ở đâu cho tiện?

Pete nói địa chỉ một quán nước. Chị cẩn thận ghi địa chỉ vào sổ tay, nói thêm với Pete mình đang đội chiếc mũ đỏ rất dễ nhận ra, rồi kêu tắc xi. Pete ra tận lề đường đón Hazel, dẫn chị đến chiếc ghế cao bên quầy giải khát. Pete có đôi mắt láo liêng, coi bộ dễ mắc mòi. Hazel ước thử:

- Tôi muốn cậu giúp tôi một việc. Hình như cậu kể với mọi người ở văn phòng về câu chuyện của chồng tôi với Jane?

Pete tránh ánh mắt Jane:

- Chỉ là tôi nghĩ thế thôi.

- Nghĩ thế mà lại đứng đây. Lâu nay chính chúng tôi cũng nghĩ vậy. Ý tôi muốn nói tôi và ông Daniel. Vài tháng trước ông ấy đã gọi điện bảo tôi về chuyện này. Từ đó chúng tôi luôn tự hỏi mình phải làm gì, hy vọng rằng chuyện chỉ như gió thoảng qua. Bằng bất cứ giá nào, chúng tôi muốn tránh đưa câu chuyện ra công luận, bởi địa vị của chồng tôi và kẻ

cả công việc của Jane. Pete, có thể nói cậu đã thò mũi vào chuyện của người khác đấy!

- Xin lỗi, tôi nói hơi nhiều...

- Không chỉ thế. ông Daniel rất buồn vì cậu gán chuyện nọ vào chuyện kia. Không phải ông ấy muốn cán chồng tôi, chẳng qua chỉ là một tai nạn.

Pete nghiêng rằng:

- Phải tổng ông ta vô tù! Ông ta lao thẳng xe vào ông Walter. Tôi đứng ở đầu hẻm thấy rõ mà.

Hazel ngáp ngừng một lát:

- Rất có thể, do ghen tức, ông Daniel đã nhân ga một cách vô ý thức. Nếu đúng vậy, ông ta phải hối hận sâu sắc về việc làm của mình, và rất mong cậu quên những gì cậu đã nhìn thấy. Cậu chỉ việc nói lại với mọi người trong văn phòng rằng cậu nói đùa và đừng khai báo với cảnh sát. Cậu hứa chứ?

Pete nhìn Hazel, ánh mắt dò hỏi:

- Tôi hứa, nhưng...

- Tôi hiểu! Cậu đang muốn học thêm lớp buổi tối phải không nào?

Cậu cần bao nhiêu tiền?

Pete gãi gãi cằm:

- Ồ không bao nhiêu... 5.000 đô là đủ.

Haze! không mặc cả. Walter có nhiều tiền.

- Đề tôi nói lại với ông Daniel. Chắc chắn ông ấy sẽ đồng ý thôi. Tối nay cậu đến gặp ông ấy nhé. Khoảng 8 giờ được không?

Khoảng giờ ấy trời đã tối, Daniel có thể ra khỏi phòng mà không sợ ai trong thấy. Về phần chị, chị không muốn để lại bất kỳ dấu vết nào. Không dại gì đưa địa chỉ của Daniel cho Pete. Gần phòng chị thuê cho Daniel ở có một khách sạn-nhà hàng Hy Lạp mà chị chưa hề bước chân đến. Nếu rủi có bề gì, chẳng ai có thể gắn tên chị với Daniel ngủ ở gần đó. Chị xé một trang trong sổ tay, viết tên khách sạn "Galliopolis" kèm theo địa chỉ trao cho Pete. Rồi chị móc ví lấy ra 20 đô:

- Cậu cầm đồ đi tắc xi. Nhớ đúng hẹn. Ông Daniel sẽ chờ cậu ở lề đường ngay trước nhà hàng.

Halzel cảm thấy yên tâm khi đến ngân hàng rút 5.000 đô la. Daniel đang ngủ lúc chị bước vào phòng. Chị đánh thức anh và dặn dò mọi việc.

**

Đêm ấy Hazel ngủ ngon và bị chuông điện thoại đánh thức vào lúc gần sáng. Chị nhấc máy, có người từ văn phòng gọi đến và muốn gặp Walter. Chị đưa máy cho chồng. Hầu như liền đó chị nghe Walter kêu lên:

- Thật dễ sợ?

Chồng chị nói thêm ít câu trong khi Hazel hỏi hệt không rõ chuyện gì vừa xảy ra. Walter gác máy, quay sang vợ:

- Tội nghiệp cho Jane. Cô ta chịu đủ thứ bất hạnh. Ông chồng của Jane thật kỳ quặc! Mới bữa trước làm anh suýt gãy chân, còn tối qua lại tự gây tai nạn và đã chết trên đường đến New Jersey.

Hazel ngồi bật dậy:

- Sao? Daniel chết rồi à?

Chị nằm lại, nghiêng người trên gối, mỉm cười mẫn nguyện. Một khi Daniel chết, chị chẳng việc gì phải lo nghĩ nữa.

Walter nói thay vì trả lời:

- Nhưng vợ Daniel thì cừ đấy. Giá như người khác hẳn đã sụp đổ tinh thần. Còn Jane vẫn cố sắp xếp để làm việc. Cô ấy báo với nhân viên văn phòng rằng sẽ đến nhà mình hơi trễ mà thôi.

Hazel vừa kêu người giúp việc dọn bữa điểm tâm thì Jane đến. Chị tiến lại gần giường đưa cho Walter tờ báo buổi sáng. Walter lên tiếng:

- Cô Jane, chúng tôi thành thật chia buồn cùng cô về mọi chuyện vừa xảy ra. Chúng tôi có thể làm gì để giúp cô? Cô có cần ứng trước tiền lương không?

- Không, cảm ơn. Daniel giữ trong người một số tiền khá lớn, cảnh sát đã trao lại cho tôi 5.000 đô la.

Tay Hazel đang cầm tách cà phê bỗng run lấy bầy như lên cơn sốt. Daniel đã bỏ trốn, không chi tiền cho Pete! Pete không thỏa mãn yêu cầu, hẳn sẽ không chịu giữ lời.

Walter không để ý đến vợ, lặp lại:

- Chúng tôi rất lấy làm tiếc. Bởi cô là thư ký của tôi... Cô thấy có cần đặt vòng hoa cho anh ấy không? Hoặc bất kỳ việc gì khác...?

- Cảm ơn ông. Nhưng tôi nghĩ mẹ của Pete hẳn sẽ rất cảm động nếu nhận được vòng hoa. Ông có nghe tin về chuyện không hay xảy ra với Pete chưa?

Hazel tập trung toàn bộ can đảm để cố giữ chiếc tách. Cà phê đã sóng sánh tràn ra trong đĩa. Walter hỏi:

- Chuyện gì nữa vậy?

- Cậu bé bị đâm chết hồi tối. Người ta phát hiện xác Pete gần nhà hàng- khách sạn Galliopolis. Tôi vừa đọc báo thấy tin này.

Hazel không thể không lên tiếng:

- Chị có nghi cho ai giết Pete không?

Jane ngơ ngác:

- Thưa chị muốn nói gì?

- Sao chị không nghĩ đến chồng mình? Còn ai có động cơ tốt hơn để giết Pete? Pete đã đi rêu rao khắp nơi về chuyện chồng chị muốn cán chết anh Walter.

Jane đưa bàn tay lên che mặt. Walter xen vào:

- Hazel, em sao vậy? Người phụ nữ đáng thương này...

Jane đã tự chủ trở lại, cắt ngang:

- Cảm ơn ông Walter, khỏi cần lo cho tôi. Thưa bà Walter, bà không nên kết tội một người đã khuất, vì người ấy không thể tự bào chữa. Thật ra, cảnh sát đang truy tìm một người đàn bà. Hồi sáng cảnh sát đã tới văn phòng. Họ được một chủ quán nước mà Pete thường lui tới cho biết chiều qua Pete ngồi uống nước với một phụ nữ đội mũ đỏ, trạc 30 tuổi. Trên thi thể của cậu bé, người ta còn thấy một mẫu giấy trên có chữ viết tay của phụ nữ, ghi địa chỉ nhà hàng-khách sạn gần chỗ Pete bị giết.

Jane mở tờ báo, lật qua trang sau:

- Và đây là bản phôi-tờ giấy ấy. Jane đưa tờ báo cho Walter. Walter với tay lấy kiếng lão. Hazel đặt tách cà phê xuống, tỉnh chạy ra khỏi phòng. Thật ngốc nghếch. Walter biết nét chữ của chị. Chị chạy đâu bây giờ? Walter nhìn vợ qua tờ báo xếp lại:

- Hazel, tại sao em lại gửi mẫu giấy này cho Pete? Nói anh nghe!

Hazel không biết trả lời làm sao cho phải. Sự thật? Nếu chị nói sự thật, Walter chắc chắn sẽ ly dị chị.

Jane làm bộ chăm chú đọc xấp thư mà cô mang từ văn phòng đến. Walter quay sang Jane:

- Không có lý do gì khiến tôi bắt cô phải mang gánh nặng của gia đình chúng tôi. Cô có thể về. Mọi công việc sẽ hoãn lại đến ngày mai.

Jane lẩm thảm vài tiếng không rõ, tỏ vẻ cảm ơn và đứng dậy. Hazel bỗng cản lại:

- Jane, mời cô ở lại. Tôi có chuyện cần nói với cô.

Sự thật. Cần phải nói ra sự thật, dù Walter sẽ đòi ly dị và không chia cho cô một đồng nào. Nếu không, hầu như chắc chắn cô sẽ phải ngồi tù. Người ta sẽ cáo buộc cô đâm chết Pete, hoặc đã dẫn dụ cậu ta đến chỗ chết. Giọng Hazel khô khốc:

Daniel là tình nhân của tôi. Không phải tôi tìm đến với anh ấy mà là anh ấy quyến rũ tôi. Anh ấy đã tới đây, từ nhiều tháng trước để dụ tôi. Tôi cố kháng cự, nhưng anh ấy đã lợi dụng tôi trong giây phút yếu lòng và tôi đành thúc thủ. Hôm qua, Daniel gọi điện thoại tới, dọa sẽ kể hết cho chồng tôi nghe nếu tôi không sắp xếp cho anh ấy gặp Pete. Tôi tưởng rằng anh ấy muốn đưa tiền cho Pete nhằm mua chuộc cậu bé. Nếu tôi biết Daniel muốn giết Pete thì...

Walter ngắt ngang:

- Hazel, cô nói láo! Cô đã lợi dụng cơ hội Daniel bị tai nạn để gỡ tội. Tôi không tin anh ấy dính líu gì đến vụ Pete. Tôi không tin cô quen Daniel nữa kia!

- Em có thể chứng minh...

Hazel bỗng ngừng bật. Cô sẽ chứng minh bằng cách nào? Nhờ người giúp việc nghỉ đã bốn tháng nay? Nhưng biết bà ta hiện ở đâu? Nhờ chủ phòng cô thuê cho

Daniel? Nhưng cô đưa tiền cho Daniel để anh ta trả và cô luôn lén lút tới đó để không ai hay biết.

Chỉ còn có Jane. Phải, may ra... Hazel quay sang Jane:

- Cô Jane, cô biết rành chồng cô. Điều tôi vừa nói có đúng không?

Jane lắc đầu:

- Chúng tôi không chạy trốn, không giết Pete. Tai nạn xảy ra khiến anh ấy chết cách đây gần 100 cây số, chỉ sau khi Pete bị giết chưa đầy một giờ. Cảnh sát nói thế.

- Nhưng anh ấy thích lái xe nhanh lắm mà.

Không. Anh ấy chẳng bao giờ lái xe chạy quá 65 km/ giờ.

- Cô có dám thề vậy?

- Tôi sẵn sàng thề, nếu cần.

Hazel kêu lên một tiếng đầy thất vọng trước khi ngất xỉu.